

Na základě soutěže
uspořádal, vybral a vydal
powerprint s.r.o.
pod značkou

Bookla
... vydej si sám

Předmluva

Loni jsme hledali tmu. Letos jsme pozvali světlo – i když trochu křivé, trochu ujeté a občas hodně neslušné.

Vyhlásili jsme soutěž o nejlepší humoristickou povídku a čekali jsme, co přijde. Přišlo přes 120 textů. Přišly vtipy i absurdní příběhy, jemná ironie i humor tak ostrý, že se s ním muselo zacházet opatrně. Objevily se hospodské historiky i filozofické grotesky, situační komedie i jazykové hříčky, které člověka rozesmějí, ještě než dočte větu.

Vybrat ty nejlepší bylo jako hledat ten správný vtip na pohřbu – choulostivé, ale když se to povede, nezapomenutelné.

Nakonec jsme zvolili třicet tři povídek, které nás rozesmály, pobavily nebo aspoň donutily se usmát. Každá jiným způsobem, každá dost silně.

Povídky jsou v knize řazeny abecedně podle příjmení autora, ne podle pořadí v soutěži. Každá si zaslouží být čtena jako samostatný svět – možná trochu šílený, ale rozhodně váš.

Děkujeme všem, kdo se odvážili psát s humorem. A vám, čtenářům, přejeme břicho od smíchu. Jen počítejte s tím, že se možná budete občas divně koukat na lidi kolem vás...

Brzobohatý Tomáš	11
U vedlejšího stolu	
Deli Marcel	27
Nuda vincit	
Dvořáková Martina	37
Jdu na jedno!	
Fisinger Gabriela	45
Krkavec	
Hartmann David	53
Není všechno smaragd, co se třpytí	
Holexa Martin	57
Kašpárek	
Chlubna Ondřej	71
Krátký report o tom/ jak si za temné noci Dr. Zaliman Fatichan skočil na jedno	
Kašová Marta	87
Milionový manžel	
Kocianová Jolana	103
Jak můj tatínek chodil na jedno	
Košarová Ester	115
Hospoda U Vyřešeného problému	
Kreplová Vendula	125
Pepa a jeho opravdu podivný večer	
Kubátko Lumír	135
Okresní nemocnice	

Kučírek Jiří - - - - -	147
Na jedno se světem	
Lachmannová Viktorie - - - - -	157
Dokud nás smrt neojede	
Lauda David - - - - -	167
Jdu na jedno	
Majerová Jana - - - - -	178
Sick day pana Aleše	
Matějovský Bohumil - - - - -	195
Jsme jedineční	
Mergl Jaromír - - - - -	207
Na jedno.	
Němečková Kramsová Petra - - - - -	212
Jdu na jedno (a už se nevrátím... střízlivá)	
Neužilová Žaneta - - - - -	219
Apokalypsa na ex	
Nováková Lenka - - - - -	233
Je honička býti ve všem jednička	
Parolek Jan - - - - -	247
Chtěli jsme jenom zajít na jedno, nic víc!	
Šťastná Rebeka - - - - -	261
Algoritmus na jedno	

Šindler Matyáš - - - - -	273
Děravé štěstí	
Šrámek Arnošt - - - - -	287
Invaze mimozemšťanů	
Štěpánková Jitka - - - - -	297
Jdu na jedno	
Šuláková Lenka - - - - -	311
Taková česká rodinka	
Šůmová Jana - - - - -	323
Františkův povánoční zázrak	
Tajovská Iva - - - - -	331
Jedno po druhém	
Tomeš Jiří - - - - -	341
Administrativní fraška	
Třeštíková Olga - - - - -	355
Jdu na jedno!	
Vaníková Miroslava - - - - -	363
Pohár prázdný/ hrdlo plné	
Velechovský Martin - - - - -	377
Se psem na krku	

Jak můj tatínek chodil
na jedno

Kocianová Jolana

Můj tatínek byl muž, který pravidelně chodíval na jedno pivo. Zatímco jiní muži se však domů z putyky vraceli s monoklem nebo pořádnou opicí, tatínek domů nosil celé dějiny lidstva.

Abyste tomu rozuměli, můj tatínek byl vášnivý sběratel, a to povětšinou těch nejméně praktických věcí s nulovou hodnotou. Každý pátek chodíval do malé hospůdky s příznačným názvem *U Slabé vůle*. Tam se před pár lety seznámil se skupinkou hledačů kovů, vetešníků a obrážečů bleších trhů a okamžitě propadl sběratelství. Někdy o víkendech prohledával smetiště, jindy svozové kontejnery, občas zase odkupoval nalezené poklady přímo od svých tolik obdivovaných společníků v hospodě. A tak každý pátek (někdy i sobotu nebo neděli) nosil domů spoustu harampádí a posilněn pivem a pálenkou akademicky vysvětloval, že každý kousek je naprosto jedinečný a jeho hodnota jen poroste.

„Holka zlatá, ty nevíš, jak my jednou zbohatneme!“ říkal vždy dojatě mamince, zatímco jedl večeři z tácu z německé ponorky, protože všechno maminčino nádobí v kredenci postupně nahradil nalezeným válečným vybavením.

Jednou se zkrátka tatínek nad ránem vrátil s vypanou veverkou, podruhé s dvě stě let starou sekýrou a jednou dokonce s historickým zvonkem, který nainstaloval na původní mechanismus našeho domu.

Když se maminka zeptala, zda funguje, odpověděl, že jen musí chytit rytmus a vše bude zase v pořádku. Ale nebylo.

Zvonek totiž vždy zazvonil až se zpožděním. Zpočátku to bylo jen pár minut. Po pár letech už to však bylo i několik hodin. Často jsme se tak ve tři v noci dozvěděli, že nás někdo ráno sháněl. Bohužel jsme se však už nedozvěděli kdo. Tatínek pak jednou navrhl, že by mohl k opravě využít nějaké součástky ze zachovalého lodního klaksonu, na což maminka nervózně odpověděla, že jí vlastně žádné návštěvy nechybí a nebude to potřeba.

Maminka mi občas otevřeně řekla, že by snad bylo lepší, kdyby tatínek sběratelství aspoň trochu rozuměl. Přesto ale razila pravidlo, že muž tráví celé dny v práci a povinností ženy je přehlížet drobné libůstky, kterými ventiluje svůj stres a tíhu světa. Ochotně proto utírala prach z prvorepublikového pisoáru, který ležel vedle jejich manželské postele, a ve své košence na kmín pečlivě schraňovala soubor šroubků, které by podle tatínka mohly hypoteticky pocházet z přídi Noemovy archy. Vždycky, když jsem se jí zeptala, jestli jí ten nepořádek nevadí, pohladila mě po tváři a řekla, že tatínek je velmi dobrý člověk, jen s trochu nepraktickým mozkiem. Maminka to zkrátka zvládala po svém. O tom ostatně svědčil také zápach čerstvého cigaretového dýmu, který vycházel z kuchyňské ko-

mory pokaždé, když se v ní zavřela. A také dokonale vyleštěné kliky. A proč zrovna kliky?

Říká se, že každý má svou metodu, jak se vyrovnávat s traumaty. Maminčin únik ze světa zrezavělých lodních motorů, panenek, nefunkčních spotřebičů a portrétů neznámých lidí tedy bylo kouření nebo leštění klik. Ano. Kliky byly totiž jediné místo v bytě, kde se nenacházelo tatínkovo harampádí. A moci je vydezinfikovat a vyleštit mamince přinášelo ten tolik scházející pocit kontroly. Maminka totiž měla zlaté srdce a obrovskou trpělivost, ale na tatínka a vzhled domácnosti měla vliv zhruba jako na hladomor v Africe.

Jeden pátek se v noci se například tatínek vrátil s litinovou cedulí Pozor, pes. Maminka opatrně namítla, že pro její využití by snad bylo záhodno, kdyby nějakého psa měli. Tatínek jí řekl, že to možná ano, ale takhle dokonalá ruční kresba se už jen tak nevidí, a pověsil ceduli na náš plot.

Maminka si zpočátku říkala, že zrovna tahle věc je naprosto nevinná. Po pár týdnech si ale uvědomila, že jí nepřišlo žádné psaní od tety z Berouna, a vyrazila na poštu. Ukázalo se, že pan Klicpera, náš poštovní doručovatel, měl od dětství panickou hrůzu ze psů. A protože se od té chvíle bál dávat dopisy na verandu a náš zvonek na plotě už pár let nefungoval, ukládal veškerou maminčinu korespondenci na poštu. Maminka začala poprvé v životě ztrácet trpělivost.

Byl to zrovna pátek. Den, kdy maminka věděla, že jí doma zase přibude vycpaný medvěd nebo bronzový kostelní zvon. Nalila si proto ten den merlot do porcelánového secesního hrníčku se zlomeným ouškem, který jí daroval tatínek k výročí (podle něj byl naprostý zázrak, že ho na tom smetišti tehdy objevil), a poprvé si zapálila cigaretu přímo u stolu. Po asi třetím šálku vína mi velmi klidně oznámila, že vždy věděla a plně respektovala, že hrnec, morálka a děti se samy nepohlídají, a velmi zodpovědně své místo v domácnosti zastávala. Ale že by snad ocenila, kdyby její dům nebyl z poloviny nefunkční a nevypadal jako kabinet kuriozit. Načež vstala a šla do ložnice.

„Já toleruji, že tvůj tatínek má dost specifický koníček. Ale teď už k nám kvůli němu nechodí nejen návštěvy, ale ani pošta! A podívej se kolem sebe!“ vykřikla a nabrala další dech. „Vždyť já už ani nevím, jestli žiju v roce 1918 nebo 1965...“ řekla maminka rezignovaně, nalila do sebe další doušek vína a začala do vzduchu vyhazovat jednotlivé výtisky historických novin, které byly vyrovnány do úhledných hromádek a lemovaly cestu k posteli. „No podívej se na to! Já se přece nevdala, abych žila jako v kukuřičném bludišti!“ zamumlala a dál těkala očima po místnosti.

Nevím, jestli za to mohl ten merlot, absence pošty tety Alžběty z Berouna nebo fakt, že tatínek z jejího toaletního stolku udělal dočasné muzeum zatím

nekategorizovaných starožitností, ale maminka vyhodila další hromádku novin do vzduchu a temperamentně vyběhla z ložnice do předsíně.

„Podívej se na to!“ řekla maminka a dramaticky rozpřáhla rukama směrem k omšelé a špinavé ženské figuríně, která postrádala ruku a nohu. „Prý figurína, která přežila tragický pád obchodního domu v roce 1928, takový nesmysl! Ale pro tvého tatínka má větší hodnotu než já,“ řekla maminka a posadila figuríně na hlavu svůj sváteční klobouk a na ramena položila svou koženou šálu. Pak přešla do kuchyně a zakryla si uši.

Chvíli jsem přemýšlela proč a pak mi došlo, že se zaposlouchala do chaotického tikotu našeho bytu. Tatínek sbíral budíky, staré kyvadlovky, kukačky i klasické hodiny. Každý kousek měl však nějakou vadu, takže tikaly a odbíjely ve zcela neharmonickém rytmu. „Vždyť já díky životu s tvým otcem už zcela přestávám věřit v koncept času!“ řekla maminka otráveně a začala obsesivně leštit kuchyňskou kliku. V tu chvíli se však otočila západka vchodových dveří.

„Tatínek... Copak nám asi nese?“ pronesla ironicky maminka, sedla si na židli a položila si mokrou utěrku na čelo. Za chvíli se však napřímila, přimhouřila oči a zaposlouchala se do zvuků z předsíně. Tatínek nebyl sám.

Potichu se vyplížila k zárubni kuchyňských dveří. „Jakto že ještě nespíš, Andulko?“ zeptal se tatínek.

Jakmile se však maminka chystala odpovědět, tatínek láskyplně políbil figurínu s maminčíným kloubkem na tvář a pokynul návštěvě, aby ho následovala. V tu chvíli se do domu nahrnuli další tři muži a s půvabem opilých přístavních dělníků se hrnuli k figuríně, aby ji slušně pozdravili.

„Dobrý večer,“ pronesla klidným hlasem maminka a veselou návštěvu trochu vyvedla z míry.

„Andulko!“ zvolal tatínek a poněkud neobratně si prorážel cestu přes staré hrací skříňky a gramofonové desky směrem k mamince. „Holka moje zlatá! Neuvěříš, koho jsem dneska poznal!“ zvolal radostně a kývl na své společníky. „Dnes jsem nešel ke Slabé vůli, ale k Pinkasům! Tam je teprve vybraná společnost!“ dodal vesele a oči mu zářily vzrušením. Maminka jen rychle zamrkala, protože o tatínkově dobrém vkusu měla už několik let velké pochyby. „Tady pan Pořízka je profesor, Andulko. Profesor! A že neuhodneš kde? Na katedře historie na Karlově univerzitě.“

Maminka se jen zhluboka nadechla a začala kapesníčkem leštit kuchyňskou kliku.

„A to není všechno, Andulko! Tady pánové Gustav Slaviček a Miloslav Ošmer

jsou soudními znalci v oboru starožitností a uměleckých děl. Věřila bys tomu? Dokážeš si představit lepší návštěvu?“

Protože byla maminka slušná dáma, rozhodně neplánovala odpovědět. Namísto toho uklidila stůl a podle pokročilé noční hodiny a vrávoravého kroku hostů usoudila, že jim nejvíce prospěje vývar, který již několik hodin táhla. Každému nabrala porci do zašlého polního ešusu, kterými tatínek nahradil její svatební hluboké talíře. Tvrdil totiž, že jen tak mohou každý den okusit autentickou chuť dějin.

„S jídlem na nás teď nechod'. Tady pánové se nabídlí, že se podívají na některé z mých pokladů!“ řekl nadšeně tatínek a běžel do obývacího pokoje pro krabičku sirek a vysypal z ní na stůl pár lesklých úlomků nějakého kovu. Muži začali vášnivě debatovat, že by to mohlo mít vysokou hodnotu, ale bez patřičných nástrojů nemohou původ bezpečně určit. Maminka se slušně pousmála a běžela do komory pro pálenku od tatínkova známého pana Lechovce z Kunratic. Věděla totiž, že tatínek po ní vždycky hned usne a tím by se mohl uzavřít i tenhle hlučný improvizovaný znalecký ústav. Tatínek však lahev odsunul a vzal jeden z úlomků důležitě mezi prsty.

„Našel jsem to na nádraží, Andulko! To ale ještě neznámá, že to nemůže být římské,“ řekl tatínek a významně si na nos posadil své brýle s jednou nožičkou. Pak už vzaly věci rychlý spád. Maminka seznala, že se tatínek už dočista zbláznil, inženýr Ošmer navrhl, že by mohli kov nahřát a zjistit, jak

se bude chovat, a než maminka vytáhla malý rendlík, pan Slavíček vytil celý její vývar do dřezu, rozpálil pod hrncem plotnu a s lahví pálenky v ruce si nasazoval svářečské brýle. A to byla pro maminku poslední kapka. Ještě ten večer psala dopis tetičce Alžbětě do Berouna. Nevím, co bylo jeho obsahem, ale ráno s tatínkem nemluvila.

Tatínek následující týden moc doma nebyl. Každý den se po práci zastavil jen pro pár věcí a vracel se až v noci. My s maminkou spaly v obývacím pokoji na lůžkách z polní nemocnice a ve volném čase balily naše věci do kufrů. S tím teda nebyl moc problém, protože jich tatínek za jejich manželství nasbíral celkem čtyřicet devět.

Nejprve jsem myslela, že jen uklízíme, ale nakonec se ukázalo, že maminka se mnou v sobotu ráno chce na nějakou dobu odjet k tetě Alžbětě. Bylo mi to líto, protože tatínek skoro vůbec nebyl doma, a když už byl, pořád se hrabal ve své veteši, a než ráno odešel do práce, vždy nechal mamince v kuchyni vzkaz, že ji má moc rád a že všechno bude jinak. A ukázalo se, že tatínek to myslel vážně.

V pátek odpoledne se tatínek po práci doma vůbec nezastavil. S maminkou jsme dál balily věci a chystaly se na brzký ranní vlak do Berouna. Bylo asi devět večer, když tatínek otevřel dveře do domu. Smutně se podíval na maminku a požádal ji, aby s ním šla na

chvíli do kuchyně. Když si sedla ke stolu, vytáhl z kapsy zlaté náušnice, které mu před pár měsíci ukazovala ve výloze u klenotníka, a položil před ni klíč. Maminka zatajila dech.

Ukázalo se, že tatínek celý týden neúnavně nosil jeden svůj sběratelský artefakt za druhým k oněm historikům, kteří u nás strávili tu nechvalnou noc. A vyšlo najevo, že kovový kotouč, který tatínek používal jako zarážku do kuchyňských dveří, je odborníky dlouho hledaná první československá zlatá olympijská medaile vybojovaná gymnastou Bedřichem Šupčíkem na olympiádě v Paříži v roce 1924, drobné mince naházené v plechovce od sardinek jsou unikátní numismatické exempláře ilustrující vývoj měny v českých zemích a z kabátu, ve kterém tatínek skládal uhlí, se vyklubal první sportovní oblek T. G. Masaryka.

Tatínek některé cenné věci prodal dohrozeným sběratelům, jiné od něj za přítomnosti tisku přebíral přímo ředitel Národního muzea v Praze. Mimo to dostal státní vyznamenání a kurátoři muzea mu pro jeho zásluhy vyhotovili plaketu, která je dodnes ve vchodu muzea k vidění. Zkrátka a dobře, našlo se u nás tolik zásadních kusů české a světové historie, že tatínek mamince kromě náušnic pořídil také vilu na Bertramce, kde si musel okamžitě zřídit kancelář, protože v jeho inventáři hledali chybějící dílky historie odborníci ze všech zemí světa.

A jak to dopadlo s pátečními pivy? Tatínek se mamince zavázal, že už nebude žádné věci sbírat. Byl si dobře vědom, že ho to málem stálo manželství, které pro něj bylo cennější než všechny starožitnosti světa.

Rozhodně však nechtěl zbytek těch věcí, které celé ty roky tak vášnivě schraňoval, jen tak vyhodit na smetiště. A tak se svými novými přáteli Pořízkou, Slavičkem a Ošmerem započal zcela novou páteční tradici. Dále chodili na jedno. Ale vždycky z našeho starého domu vzali nějaký bezcenný artefakt a vymysleli si nějakou impozantní historku o původu daného předmětu a jeho smyšlené historické hodnotě.

Poté každý pátek navštívili nějakou hospodu a přesvědčovali lidi, jak výhodná je to koupě, a vsázeli se, za kolik předmět prodají. A lidé kupovali. A tatínek mamince místo harampádí začal domů nosit z hospody peníze. Přesto se do konce života nemusel vzdát své vášně pro staré věci.

Náš předchozí dům se postupně vyprázdnil a vztah mých rodičů se tím konečně zase po letech naplnil. A jestli jste někdy v páteční večer koupili nějakou starožitnost od nějakého Františka Hošťálka v jednom z pražských lokálů, věřte, že možná nemá žádnou historickou hodnotu. Rozhodně ale nemůžete říct, že by neměla příběh.